

Elf Hoog, Toren Drie, Jaren Tachtig

Elf Hoog, Toren Drie, Jaren Tachtig

Roman in twaalf episoden

Alfons Sluizer

© 2014 Alfons Sluizer
ISBN: 978 94 021 2289 3

www.bravenewbooks.nl/alfonssluiser

Vormgeving: Rhoda Kroes – Studio 5715
Fotografie: Luc Dunant

*Je herkent een fase pas
als ze afgelopen is.*

Een

‘Toon mij uw keuken en ik zeg u wie u bent.’

De jonge vrouw in ochtendjas liet de deurknop los en overzag de verzameling voorwerpen op de ronde tafel: pannen, aangekoekte borden, rondslingerend bestek, wijnflessen, kopjes, mokken, bierflessen, borrelglasjes; daartussen stapels papieren, boeken, enkele landkaarten en een volle asbak.

Ze snoof de lucht van dit alles op, liep naar het wandvullende raam en schoof het open. Haar blik gleed langs de torens links en rechts: grijze gevels onder een grijs wolkendek. Nog meer naar rechts sloop in de diepte langzaam een gele trein voorbij. Haar halflang blond haar waaide even op in de wind en ze sloot het raam.

Ze draaide zich om, bestudeerde de volle tafel opnieuw en ging langzaam op een stoel zitten. Ze legde haar onderarmen voor zich op de rand van de tafel en bewoog deze voorzichtig van zich af. De massa liet zich enigszins indikken en er ontstond een klein oppervlak blank hout zonder dat er iets op de vloer viel. Ze stond op en vulde de vrijgekomen ruimte op met een schoon bord, een rol beschuit en een pot jam uit de open keukenkast. Uit de middelste van de drie naast het aanrecht opgestelde koelkasten – waarop met behulp van een sjabloon in zwart respectievelijk de cijfers 1, 2 en 3 waren aangebracht – nam ze een stuk kaas en een pakje boter.

Het geluid van de fluitketel, even later, bleef niet onopgemerkt. Ergens in de gang ging een deur open en met splende tred naderde iemand de keuken.

‘Goeiemorgen, Dirk,’ riep ze naar de nog lege deuropening.

Op de drempel verscheen een lange forse jongeman, die

haar vanonder zijn verwarde haardos enkele seconden slaperig aankeek. Zijn rechterhand streek door een donkere baard, de linker hield hij in de zak van een rafelige ochtendjas die tot net onder de knieën reikte en een paar harige onderbenen zichtbaar liet.

‘Goeiemorgen, Ellen,’ mompelde hij.

‘Je past goed bij de keuken, Dirk. Gezellig geweest gisteravond? Ik zie dat het zaterdagse diner weer eens naadloos is overgegaan in een urenlange discussie. Wil je thee?’

‘Heel gezellig,’ zei Dirk mat. Hij ging tegenover Ellen aan tafel zitten en nam het slagveld in ogenschouw. Eén voor één keurde hij de voorwerpen. Vervolgens trok hij een vork uit de hals van een wijnfles en begon er traag mee in een openstaande pan te draaien.

‘Nog interessante dingen besproken?’ probeerde Ellen terwijl hij de vork omhoog bracht en een opgerolde kluit stramme spaghetti in zijn mond stak. Een spoedig antwoord was niet te verwachten.

‘Kikkers?’ hielp Ellen. Ze wendde het hoofd af.

‘Padden,’ mompelde Dirk door de deegsluizen. ‘Rugstreeppadden om precies te zijn, en dat zijn geen dingen.’ Zijn blik richtte zich opnieuw op de pan en hij maakte aanstalten om zijn maaltijd voort te zetten.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei Ellen. Ze nam een hap van haar beschuit en keek naar de enorme afwas op het aanrecht. ‘Prettig, zo samen ontbijten, maar wil je niet liever een beschuitje? Als je een stukje tafel vrijmaakt’ – ze demonstreerde haar bulldozertechniek – ‘zal ik even een bordje pakken.’

Dirk dacht even na.

‘Ik pak het zelf wel.’

Hij stond op, nam een bord uit de open keukenkast en deponeerde het boven op een van de stapels borden op tafel.

‘Potzhölfner zegt dat ze er moeten zitten, maar ik

betwijfel het. Schotland is te noordelijk voor de rugstreeppad.'

'Hm,' zei Ellen.

'Potzhölfner, Potzhölfner! Altijd maar die Potzhölfner!' klonk het uit de gang.

Een zuidelijk ogende man in een kleurige ochtendjas betrad de keuken.

'Ellen, gisteren hebben wij de hele avond gepraat over die Potzhölfner en zijn theorieën. Unbelievable. Drie soorten rugstreeppadden. Het kan niet op: horizontaal, verticaal en met een werkje, geloof ik. En ook over het monster van Loch Ness, natuurlijk.'

'Goedemorgen, Ricardo,' zei Ellen. Ze wendde zich weer tot Dirk. 'Loch Ness, waarom altijd toch Loch Ness?'

'Onze expeditie gaat door,' zei Dirk. 'Ik ga erheen deze zomer. Met Potzhölfner.'

'Dirk,' zei Ellen, 'geloof je nou écht in dat monster?'

'Geloven?' zei Dirk. 'Ik geloof niks. Ik ben wetenschapper, ik onderzoek.'

'Het is een legende,' begon Ricardo. Hij ging ervoor zitten; zijn donkere ogen lichtten op. 'Bij ons in Italië zijn er ook veel legendes: het varken met de vier koppen op Sardinië, in Toscane de madonna met de bult...'

'Nee,' zei Dirk terwijl hij een beschuit bezwerend in de hoogte hield. 'Geen legende. Als je ziet wat voor materiaal er al in de loop van de tijden over Loch Ness is verzameld... Natuurlijk, er zijn grappenmakers geweest, maar die harde empirische gegevens zijn er ook. En er liggen ook nog stapels gegevens die nog niet echt goed zijn bestudeerd... Er is alleen nog steeds geen echt objectief bewijs... En Potzhölfner en ik willen het ook opnemen voor al die mensen die iets hebben waargenomen en die de moed hadden om daarmee naar buiten te komen. Die worden maar voor gek versleten. Als je een objectief bewijs hebt, komen al die waarnemingen in een heel ander licht te staan.'

‘Op Sicilië leeft in de krater van de Etna...’

Een harde zoemer onderbrak Ricardo’s betoog.

‘Wie stoort mij in mijn prachtige verhalen?’

Hij stond op en liep door de gang naar de afdelingsdeur.

‘Hallo, waarom komt zo’n mooi meisje hier helemaal naartoe op zondagmorgen?’

Ook het antwoord op zijn vraag was voor de achterblijvers in de keuken goed te verstaan.

‘Ik ben Ria. Ik had gebeld... met Ellen... Ik zou hier even naar de afdeling komen kijken...’

‘Aha... Kom binnen, kom binnen.’

Ricardo betrad opnieuw de keuken, nu gevolgd door een klein meisje met kort rossig haar.

‘Dit is Ria. Zij had gebeld.’

Ellen stond op en schudde Ria de hand.

‘Ik ben Ellen. Let alsjeblieft niet op de rommel. Dirk en Ricardo gaan zo afwassen. Laten we koffie zetten. Zijn er nog schone kopjes?’



‘Je blijft hier altijd bezig,’ zei Ellen terwijl ze vier zeer verschillende kopjes op het vrijgemaakte tafelblad zette. ‘Maar vertel eens, wat doe je?’

Ria ging tegenover haar aan tafel zitten. Ricardo en Dirk waren bezig met de afwas.

‘Ik ben tweedejaars student farmacie. En sinds kort heb ik er een baantje bij, in de apotheek hier in het winkelcentrum.’

‘In de apotheek, maar dat is zeer interessant.’ Nonchalant zette Ricardo een soepbord dat hij net had afgedroogd in de open keukenkast.

‘Let vooral even niet op hem,’ zei Ellen. ‘Vertel rustig verder.’

‘Dus nu ben ik wat minder afhankelijk van mijn ouders en kan ik een eigen woonruimte betalen. Ik ben naar het bureau

voor studentenhuisvesting geweest, en daar vertelden ze dat ik op deze afdeling een kamer kon krijgen.'

'Een apotheker in opleiding. Nee... hebben we hier nog nooit gehad,' zei Dirk. Hij rommelde in het afwaswater. 'Ricardo, hier komt bord negentien.'

'Check,' zei Ricardo.

'Nou,' zei Ria, 'het is een leuk vak. En hier in de apotheek werken aardige mensen, en het werk is heel afwisselend. Ik kan het er wel bij doen, want ik heb toch maar drie dagen per week college. En ik vind het ook wel spannend om hier in de stad te werken. Dat is toch echt iets heel anders dan bij ons in de polder.'

'In de polder? Heb je daar ook in de apotheek gewerkt?' vroeg Ellen.

'Ja, een tijdje, in de apotheek van mijn oom. Ik had al eerder een opleiding tot assistente gevolgd. Maar ik wilde meer weten... en naar de stad.'

'Is cannabis nog steeds alleen op recept verkrijgbaar?' vroeg Ricardo.

'Als jullie nou eerst die afwas eens afwerkten in plaats van je overal mee te bemoeien,' zei Ellen. 'Dat zou voor iedereen een stuk prettiger zijn.'

'Ricardo,' zei Dirk, 'lepeltje acht, Paleis Soestdijk.'

'Check,' zei Ricardo. 'Lepeltje acht.'



'Toch wel lekker, die koffie,' zei Ria terwijl ze het lege kopje van zich af schoof. 'Maar hoe zit het nou met die kamer die ik zou kunnen krijgen?'

'Jouw kamer is de mooiste kamer van de afdeling,' zei Ricardo, die naast haar aan de keukentafel zat. 'Absolutely, het uitzicht is unbelievable. Door jouw raam kijk je zo naar binnen bij Toren Vier. De overbuurman op de negende staat 's morgens altijd een uurtje op zijn hoofd. Dat is voor zijn

meditatie. Dan krijgt hij meer contact met diepe gedachten in de aarde. En op de elfde gooien ze, als ze ruzie hebben, met servies. Elke twee maanden de uitzet kapot. Niets bijzonders, alles van de Hema. Ze nemen er niet eens de vuile borden voor. Niet praktisch... Als je hier komt wonen, kun je dat allemaal heel goed volgen.'

'Er is nog niets besloten, hoor. Ik kom voorlopig alleen even kijken hoe het hier is, want ik ken eigenlijk niemand op een studentenflat... al hoor je er wel eens wat over. Op dat bureau hebben ze me verteld dat de sleutel van de kamer nog niet was ingeleverd... Maar daar wilde ik niet op wachten... Daarom heb ik gebeld, en met Ellen afgesproken dat ik langs zou komen.'

'Jij had die sleutel toch nog, Dirk?' zei Ellen. 'Dit kan natuurlijk écht niet. Die had je al lang moeten inleveren, man.'

'Nee, ja, dat weet ik. Dat zal ik doen. Ik heb daar even wat spulletjes neergezet. Ik zal morgen alles opruimen.'

'Welke spulletjes, Dirk?' Ellens toon werd vinnig.

'Zeker van die wetenschappelijke spulletjes,' zei Ricardo. Hij maakte een grimas naar Ellen. 'Vlindernet en monsterkorrels.'

Ria werd wat onrustig.

'Ja, maar dat kan toch niet zomaar. Ik bedoel...'

'Het zit zo,' zei Dirk. 'Die sleutel, dat was de sleutel van de vorige bewoner, maar die is er dus niet meer. Ik zou die sleutel voor hem inleveren, en toen ben ik zelf op vakantie gegaan. En bovendien had ik wat spullen. Die heb ik daar maar even neergezet. Ik moet dat even opruimen. Anders krijg je geen goede indruk van je kamer.'

'Ik begrijp jou niet,' zei Ellen. 'Je kunt toch niet zomaar een kamer van een ander gaan volstouwen.'

'Niks volstouwen,' antwoordde Dirk rustig. 'Alles heeft zijn plaats. En als het moet, is het zó opgeruimd.'

'Het moet,' zei Ellen.

'Goed, natuurlijk... Ria, het spijt me. Ik zal ervoor zorgen

dat je kamer morgen leeg is.'

'Morgen?' zei Ria. 'Maar als je de sleutel toch nog niet hebt ingeleverd, dan kun je me de kamer ook wel even laten zien. Ik kan heus wel tegen een beetje rommel.'

'Niemand spreekt over een beetje.' Met een gemaakt elegant gebaar legde Ricardo een hand onder zijn kin.

'Dirk,' zei Ellen, 'laat haar de kamer zien.'

'Juist,' zei Dirk. 'Dat gaat niet want de sleutel zit in mijn andere broek, en die heb ik in het Natuurhistorisch Museum laten liggen.'

Ria keek hem aan en aarzelde even.

'Moet je je daar dan uitkleden?'

'Alleen als je bezichtigd wil worden,' zei Ellen. 'Dirk, wat is dit voor een raar verhaal?'

'Geen raar verhaal,' zei Dirk. 'We zijn met die rhamphorhynchus bezig, en daar trek ik altijd mijn oude broek voor aan want dat kan nogal stoffig worden. En na afloop ben ik die andere vergeten.'

'O,' zei Ria, 'en hoe moet dat nu?'

'Zal ik je dan mijn kamer maar laten zien?' vroeg Ellen. 'De kamers lijken toch allemaal op elkaar. Dan ben je hier tenminste niet voor niets naartoe gekomen. Wil je eerst nog een kopje koffie? Dirk maakt de dingen altijd verschrikkelijk ingewikkeld.' Bij het verdelen van het restje koffie sloeg ze zijn kopje over.

'Unbelievable,' zei Ricardo. 'Unbelievable. Ik wist niet dat hij twee broeken had.'



'Zit je in het modevak?' vroeg Ria terwijl ze de twee bij het raam opgestelde paspoppen in de schoudervullingen kneep. 'Mooie spullen, zeg.'

'Het zijn kostuums,' zei Ellen. 'Ik zit op de toneelacademie. Ze zijn van rollen die ik gespeeld heb.'

‘Maar misschien word je dan later wel een bekende actrice.’

‘Ik weet het niet,’ zei Ellen. ‘Ik moet in ieder geval nog veel leren.’

‘Ik vind jouw kamer ook wel een beetje – hoe zal ik het zeggen? – artistiek, met dat bankje van pitriet en die planten.’

‘Ach, dat bankje. Dat heb ik van de vorige bewoonster overgenomen. En die planten schijnen iets in me te zien. Ze groeien tenminste als het ergste onkruid.’

‘Maar deze kamer, is die nou precies hetzelfde als de mijne?’

‘Ja,’ zei Ellen. ‘Dat wil zeggen: het is allemaal min of meer gespiegeld, en je raam zit op een andere plaats. Maar dat maakt voor het idee echt heel weinig uit... En jouw uitzicht is natuurlijk anders. Jij zit aan de andere kant van de gang en je kijkt dus uit op Toren Vier en Toren Vijf, en op het Trefcentrum. Daarin zit de bar en een zaaltje voor allerlei activiteiten.’

‘O ja, het uitzicht.’ Ria draaide zich om en liep langzaam naar het raam. ‘Goeie genade, ik word er gewoon duizelig van. De elfde verdieping. Ik denk dat ik de eerste tijd maar zo weinig mogelijk naar buiten kijk.’ Ze wandelde de kamer rond terwijl ze keurende blikken wierp op de muren en het plafond.

‘En hier is het toilet en de douche,’ zei Ellen.

Ria zette haar inspectietocht voort. Ze betrad de kleine ruimte en tikte met haar nagels tegen de wasbak.

‘Fijn, je eigen sanitair,’ zei ze, weer terug in de kamer. ‘Maar de keuken gebruik je dus met vier mensen?’

‘Nee,’ zei Ellen, ‘met z’n vijven. Miranda woont hier ook. Die heb je nog niet gezien, want die is er nu niet. Zij studeert Frans en heeft een baantje bij een importeur van Oosterse tapijten. Maar ze is ook erg geïnteresseerd in mode... Het is hier best een gezellige afdeling. We eten soms met z’n allen en iedereen loopt ’s avonds altijd wel een keer de keuken

binnen.'

'Die Ricardo is wel een beetje vreemd, of niet?'

'Ach,' zei Ellen, 'wat is vreemd? Dat valt wel mee. Vergeleken met Dirk is hij zelfs vrij normaal.'

Ze verlieten Ellens kamer.

'Niet alleen de keuken is gemeenschappelijk,' vervolgde Ellen. 'Hier in de hoek is onze telefoon. In dat schriftje noteer je de tikken die je hebt verbeld. Eens in de twee maanden rekenen we af. Dan betaal je je tikken en je deel van het abonnement. Dirk zorgt voor de administratie en betaalt de rekening.'

Ze liepen door de gang in de richting van de keuken. Ellen tikte op de deuren die ze op hun weg passeerden.

'Ria, dit zou dan jouw kamer zijn... Ricardo... Miranda... Dirk...

De deur van Dirks kamer gaf mee en draaide langzaam open.

'Hier,' zei Ellen, 'dit moet je eens bekijken. Het is de moeite waard. De kamer van een bioloog.'

Voorzichtig stapte Ria de kamer binnen. Na drie passen bleef ze staan. In het midden van de ruimte stond een groot bed waarop een rode spreid een kussengevecht leek te hebben gevoerd met een deken en een tweetal lakens. Op de vloer lagen stapels boeken en papieren. Twee van de vier wanden gingen vrijwel helemaal schuil achter houten stellingen. Daarop bevond zich een grote verzameling boeken, tijdschriften en landkaarten. Een drietal planken was geheel gevuld met jampotjes met onduidelijke inhoud.

In een hoek stond op een tafel een aquarium van ruim een meter lengte. De pomp pruttelde zacht, maar in het donkergroene water was geen teken van leven te bespeuren. Het schuimde een beetje.

Voor het raam was op de vloer een wit laken uitgespreid. Daarop lagen tientallen losse botten en botjes die geschikt waren tot de contouren van een viervoetig dier. De kop

ontbrak, evenals het middelste deel van de staart, en ook op andere plaatsen vertoonde het skelet hiaten.

Ria keek Ellen aan. 'En die spullen op mijn kamer waren van Dirk?'

'Jawel,' zei Ellen, 'maar dat ruimt hij morgen allemaal op. Daar zorgen we wel voor.' Ze knipoogde.

Ria dacht even na. 'Kom,' zei ze, 'laten we gaan.'

In de keuken stond de televisie aan. Aan tafel zittend volgden Dirk en Ricardo het programma.

'O ja,' zei Ellen, 'er is nog iets wat je moet weten. Deze heren zijn door en door verslaafd aan de televisie. En dan vooral aan sport.'

'Verslaafd?' zei Ricardo. 'Nee, daar is televisie te goedkoop voor.'

Dirk grinnikte.

Op het scherm snelde een voetballer met de bal aan de voet tussen vier tegenstanders door recht op het doel af. Een vijfde tegenspeler naderde hem plotseling van opzij en traptte hem met een ferme uithaal vol in de onderbuik. Dubbelgevouwen stuiterde het slachtoffer tegen het zeer groene gras.

'Mooi uitgelokt, die overtreding,' zei de verslaggever.

'Is er op zondagmiddag om half twee al voetbal?' vroeg Ellen.

'Dit is, wat zij noemen, de reguliere uitzending van *Sport Extra*,' antwoordde Ricardo.

'Herhalingen van hoogtepunten van deze week en vooruitblikken op vanavond,' zei Dirk.

'Juist,' zei Ellen, 'en met die hoogtepunten zijn ze net bezig, zie ik.'

'Hebben ze dat doelpunt van Dikhout nog laten zien?' vroeg Ria. 'Die pegel van woensdag? Wat hing die mooi in de touwen!'

'Jazeker,' zei Dirk.

'Twaalf keer,' vulde Ricardo aan. 'Vanuit alle hoeken en

gaten gefilmd: van links, van rechts, van schuin opzij, van achter het doel, vanaf de proletarische tribune en vanuit de lichtmast. Allemaal één keer gewoon en één keer langzaam. Unbelievable.'

Ria ging naast Dirk aan tafel zitten.

De presentator van het programma kwam in beeld. Naast hem zat een man in een glimmend blauw pak met een felrode stropdas en een donkere zonnebril.

'Ach jee,' zei Ellen, 'een diepte-interview.'

'We praten even bij met coach Henk van der Meulen,' zei de presentator. 'Henk, de achtergrond van dat concept?'

'We spelen projectvoetbal,' antwoordde de coach, 'en dat betekent dat je niet met één concept werkt maar met een x-aantal concepten. Elke speler is een schijf met opdrachten binnen die verschillende concepten. Hij is een hoekpunt van die concepten: een hoekpunt dat doorgeeft en initieert. Basistactiek daarbij is de verrassing: conceptuele verrassing en individuele. Dit alles uitgaande van de volledige beheersing van de middencirkel.'

'Gelul!' riep Ria. 'Hoog voor de pot en poeieren, daar gaat het om.'

Ricardo keek Ria aan en fronste één wenkbrauw.

'Voetballuuuh!' riep Dirk.

'Ria,' zei Ricardo, 'jij houdt van voetbal?'

'Wat dacht je?' antwoordde Ria. 'Ze moeten er alleen niet zo over zwammen. Daar kan ik niet tegen.'

'Hoe moeten ze anders al die uitzendingen vol krijgen?' zuchtte Ellen.

De coach bracht met een ruim gebaar zijn handen bij elkaar en tikte met beide wijsvingers tweemaal tegen zijn neus.

'Kijk,' zei hij. 'Traditioneel zijn er drie lijnen in de organisatie van de elf: de verdediging, het middenveld en de voorhoede. Projectvoetbal houdt in dat je nieuwe concepten aanbrengt. Nieuwe concepten waarbij je voor elk doel de

meest geschikte combinatie van spelersmateriaal kiest, dwars door de lijnorganisatie heen. Aangezien beweging een essentieel onderdeel van voetbal is – beweging van de eigen helft naar die van de tegenstander en veevee – wordt de middencirkel het scharnierpunt. De middencirkel is als het ware de samenvatting van het speelveld.’

‘Voetballuuuuh!’ riep Dirk.

‘Hoe is het mogelijk? Die man is coach.’ Ricardo schudde het hoofd.

‘Die vent zit verkeerd,’ zei Dirk. ‘Ze moeten hem laten meespelen en hem dan flink laten kletsen. Voor je het weet zit de tegenpartij op een kluitje te janken tegen de cornervlag. Wat dacht u van dát concept? Wie neemt er nou zo’n ouwehoer aan?’

‘Ik neem hem,’ zei Ria.

Het was even stil.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Ellen.

‘O... eh, de kamer. Ik neem hem. Dirk, ik ga deze week terug naar dat bureau. Dan heb je alles toch wel in orde gemaakt, zeker...?’

Twée

‘Moeten de koppen eraf?’ vroeg Dirk terwijl hij vluchtig de krant bekeek die als inpakpapier had gediend. ‘Of mogen de visjes hun sausje nog zien?’

“‘Maak de makrelen schoon en verwijder de kop”,’ las Ria voor. ‘Ja, ze kunnen eraf.’

Dirk opende de keukenla, haalde na enig rommelen een groot hakmes tevoorschijn en ging aan het werk.

‘Dat doe je handig,’ zei Ria terwijl ze een gamba inwreef met grof zeezout. ‘Dat heb je vast vaker gedaan.’

‘Och,’ zei Dirk, ‘ik mag graag iets ontleden. Dit is trouwens een heerlijk mes.’ Hij streek met zijn duim over het metaal. ‘Ik denk dat ik dit maar meeneem op veldwerk de volgende keer.’

‘Hallo, hoe vinden jullie mijn nieuwe outfit? Chique hè. Dat leek me wel wat voor vanavond.’

‘Ha, Miranda,’ zei Ria. Ze veegde haar handen af aan haar schort. ‘Je ziet er prachtig uit. Je lijkt wel een model uit de *Flair*.’

‘Uit de *Vogue*,’ verbeterde Miranda. ‘Ik heb het idee voor deze combinatie uit de *Vogue*.’

‘Sexy rokje,’ vond Dirk. ‘Alleen jammer dat je er zo weinig van ziet. Het jasje is veel te groot.’

‘Oversized, Dirk. Niet te groot.’ Miranda wendde zich weer tot Ria. ‘Maakt dat krijtstreepje mij niet te bleek?’

‘Nee hoor,’ zei Ria, ‘het staat hartstikke goed. En met jouw bruin golvend haar en lange benen kun je dat best hebben. Maar als je dat aanhoudt vanavond, mag ik nog wel eens in mijn kast gaan kijken. Anders ben jij de ster op mijn feestje.’

‘Dat zal wel meevallen. Zeg, ben je inmiddels helemaal

klaar met het inrichten van je kamer? Je bent al een maand bezig.'

'Zo goed als. Gisteren heeft mijn vader de parketvloer gelegd en vanochtend heeft hij nog wat meubeltjes gebracht. Eerlijk gezegd, had ik liever vloerbedekking gehad. Lichtgrijs bijvoorbeeld, dat leek me hartstikke mooi. Maar ja, bij ons thuis ligt overal parket. Mijn vader doet in dat spul, zodoende. Als het aan hem zou liggen, zou zelfs onze Bas parket in zijn hok hebben.'

'Parket?' zei Dirk. 'Hier? Dat is nog nooit vertoond. Standaard ligt er hier een non-descript zeil, niet helemaal glijvast, maar wel brandvertragend. Maar goed... de tijden veranderen... we leven in de jaren tachtig. Zo, deze vissen zijn klaar.' Hij veegde het afval op een hoop.

'Die koppen, Dirk, kunnen die weg?' vroeg Miranda. 'Geef dan maar hier, dan zal ik meteen even de vuilniszak weggooien, anders gaat het zo stinken.'

Ze deponeerde de dichtgevouwen krant in de vuilnisbak.

'Jeetje,' zei Ria, 'doe jij de vuilnisbak met je goeie goed? Zal ik het even doen?'

'Welnee, ik ben wel wat gewend hier,' antwoordde Miranda terwijl ze de halfgevulde zak uit de bak trok en hem dichtknoopte. 'Bovendien moet je hier wel aanpakken, anders groeien we dicht. Wat jij, Dirk? Nou luitjes, ik ga naar college. Au revoir. Tot vanavond.'

'Goed,' zei Ria, 'we gaan verder.' Ze pakte het kookboek weer op. "'Leg de schoongemaakte makrelen elk op een stuk aluminiumfolie, overgiet ze met de saus en vouw het folie dicht. Plaats de aldus verpakte vissen in een voorverwarmde oven.'" Oké, we maken nog even de pakketjes klaar en dan doen we de rest vanavond.'

'Brave visjes,' zei Dirk, 'hier komt jullie sausje.'



‘Ik denk dat ze nu wel gaar zijn,’ zei Ria terwijl ze de oven uitzette. ‘Ik hoop dat het goed gegaan is.’

‘Zal ik de anderen roepen?’ vroeg Ellen.

‘Ja prima. We kunnen aan tafel.’

Ellen zette een stap de gang in. ‘Komen jullie eten?’

‘Coming, coming...’

‘Dat ziet er fantastisch uit,’ zei Dirk.

‘Absolutely unbelievable,’ zei Ricardo.

‘En wat een prachtig tafelkleed,’ zei Miranda. ‘Merveilleux. Heb je dat zelf geborduurd? Daar heb ik nou geen geduld voor.’

‘Laten we beginnen,’ stelde Ellen voor. ‘Anders wordt het koud.’

‘Ik vind het geweldig dat jullie er allemaal zijn vanavond,’ zei Ria toen iedereen was gaan zitten. ‘Gezellig. Ik vind het fijn dat ik wat terug kan doen. Jullie hebben me allemaal zo goed geholpen, met mijn kamer en zo. Ik zal jullie vertellen wat we vanavond eten. Sommigen van jullie weten het al, maar goed... We beginnen met geroosterde gamba’s met toast. Daarna eten we makreel uit de oven met stokbrood en sla. En als toetje hebben we pêche melba.’

‘Ik hoop wel dat we klaar zijn vóór *Sportvisie*,’ zei Dirk. ‘Dat begint om...’

‘Dirk, gedraag je!’ riep Miranda. ‘Schenk liever de wijn in.’

‘Oké. In welke koelkast staat de wijn?’

‘Ik heb de wijn zolang even in de 3 gedaan, Dirk,’ antwoordde Ria. ‘De andere waren vol’

‘De 3 is voor de wetenschap,’ zei Dirk. ‘Als je die te vaak opendoet, verstoort dat de...’

‘Je kunt daar beter niets in bewaren, Ria,’ zei Ellen. ‘Ik vind dat niet zo fris. Voor wijn maakt het niet zoveel uit omdat die in glas zit, maar vleeswaren en zo... Liever niet.’

‘Dirk, schenk in die wijn, dan kunnen we beginnen,’ zei

Ricardo. Hij stond op en knoopte zijn jasje dicht.

‘Ah, een speech,’ zei Miranda. ‘Bravo!’

‘Beste Ria, beste afdelingsgenoten,’ sprak Ricardo. Hij keek plechtig de tafel rond. ‘Dit is een feestelijk moment, het moment om jou, Ria, officieel welkom te heten op de afdeling. Toen ik hier vijf jaar geleden kwam, waren er alleen maar mannen. Dirk weet nog wel wat er toen gegeten werd: prei à la crème van de firma Iglo, en bami met ei en een plakje ham van onze hofleverancier De Lange Muur in het winkelcentrum.’

‘En wonderstampot,’ vulde Dirk aan.

‘Ja, wij hebben toen zeer veel van die miraculeuze stampot gegeten. Erg lekker... maar laten we het daar niet over hebben... Ria, wij vinden het erg aardig dat jij ons vanavond hebt uitgenodigd voor dit etentje. En als dank voor die uitnodiging hebben wij nu een klein welkomstgeschenk voor jou. Jouw kamer is nu op orde, maar je hebt zélf nog iets nodig. Momentje...’ Hij reikte onder zijn stoel en bracht een pakket ter grootte van een kussen tevoorschijn. ‘Alsjeblieft. Wij hopen dat je er veel plezier van zult hebben.’

‘Dat had toch helemaal niet gehoeven.’

‘Pak het nou maar uit,’ zei Ellen. ‘Het is erg praktisch.’

Voorzichtig maakte Ria het pak open.

‘Een badjas! Wat mooi. En ik hou juist heel erg van wit. Dank jullie wel, allemaal.’

‘Het is een ochtendjas,’ corrigeerde Ricardo. ‘Om hier te wonen heb je een ochtendjas nodig. ’s Ochtends als je wakker wordt, trek je je ochtendjas aan en kom je gezellig in de keuken ontbijten... We hebben hier eens een jongen gehad... Unbelievable. Hij had geen ochtendjas. Altijd ontbijten op zijn kamer en elk weekend naar huis, naar zijn mama. Na een jaar was hij nog steeds niet gewend op de afdeling. Nu is hij voorgoed terug naar mama... Dus, een ochtendjas is heel belangrijk. Absolutely.’

‘Ricardo, het eten wordt koud,’ zei Ellen. ‘Laten we

toosten.'

De glazen werden geheven.

'Ik hoop,' zei Ricardo, 'dat jij een heel fijne tijd op de afdeling zult hebben. Proost!'



'Dat was een goed begin,' zei Dirk terwijl hij zijn bord van zich afschoof. 'Erg lekker, die gamba's.' Hij keek de tafel rond en richtte zich tot Miranda. 'Even iets anders. Met wie stond jij gisteravond op het parkeerterrein te zoenen?'

'Met wie stond ik... Zeg, aan jou hoef ik toch zeker geen verantwoording af te leggen! Je bent mijn vader niet. Of ben je soms jaloers?'

'Niet jaloers,' zei Dirk. 'Gewoon nieuwsgierig. Ik ben wetenschapper. Ik onderzoek. Vertel eens. Wie was dat? Het leek mij nogal een balletje.'

'Oké, ik wilde het al een tijdje vertellen... Rien ne pèse tant qu'un secret... Dat is Frans: Niets weegt zo zwaar als een geheim... Ik heb een nieuwe vriend. Hij heet Roy en hij is heel talentvol.'

'Goh, leuk,' zei Ria.

'Wij moeten niet te snel zijn met ons oordeel,' zei Ricardo.

'Hij studeert economie en werkt bij een firma in computers,' vervolgde Miranda. 'Alles wat hij aanpakt wordt een succes. Hij woont sinds kort in Toren Een. Hij komt me straks afhalen. We gaan nog naar de bar in het Trefcentrum vanavond.'

'Ik ben benieuwd,' zei Ellen.

'Gek hè, maar wat ik met Roy heb, heb ik nog nooit met iemand gehad. We voelen elkaar enorm goed aan. Met Roy is alles zo intens.'

'Intens en langdurig,' zei Dirk.

'Laten we erover ophouden. Ik weet uit ervaring dat er niets saaier is dan gedweep. Straks zullen jullie hem wel zien.'